

BAKOS KISS KÁROLY

Vagyunk

*Vagyunk a rángó békaláb
 Csak szerv a savban amputált
 Csak végtagok és rugdosás
 Csak teste nélkül Teste más
 Szike-élnek van kitárva
 Tű s a cérna kulcsra zárva
 S az edzett acél fémlapok
 A mindig metsző tegnapok
 A mindig fájó vagdosás
 Csak tátogás és csapkodás
 A vesetál s az eszközök
 A steril ég és földközök
 Köpeny-fehér hab a szájban
 Ere-tépett tag a tálban
 S amputáltan darabokká
 Önmagunkban is rabokká
 Szervekké s nem szervezett
 Békalábbá s békatestté
 Sejtjeinket is megosztva
 Megmaradni így kifosztva
 Hogy írni sincs erőm tovább*

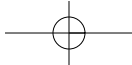
Vagyunk a rángó békaláb

Csak szúr

*Szúr a szívem nem tudok
 Csak lenni mint az állatok*

*Csak halni és oly büntelen
 Mint fű a súlyos földeken*

*A nap kilöttyen rámfolyik
 Csak gyomorsav a torkomig*

[*Bakos Kiss Károly versei*]

*Csak Isten látja kínomat
S mint tükör veri arcomat
Hogy fájni már csak hallgatok
Szúr a szívem nem tudok*

Kijelentő mondatok

*Hull a felleg, alja rozsdás.
A bodza most is illatos.
Jár a város. Csupa mozgás.
Sárga csík a villamos.*

A kádvíz csöndes és piros.

Egy nap

*Habár a hajnal tüdőátgúléása
Közelg a nap
A pirkadat megéget*

Leforrázott lélekkel az élet...

*A szemnek a csillagos égbolt
Aknamező*

